Dvaja ľudia. Desať príležitostí.

Jeden nezabudnuteľný ľúbostný príbeh.

Jedného dňa v decembri

JOSIE SILVEROVÁ

Jedného dňa v decembri

Jedného dňa v decembri

JOSIE SILVEROVÁ

Fortuna Libri

Original title: Josie Silver: ONE DAY IN DECEMBER
Text copyright © Josie Silver, 2018
Original English language edition first published
by Penguin Books Ltd., London. All right reserved.
Cover © Rekha/Arcangel Images and © Cristian Todea/ Arcangel Images

Josie Silverová si uplatňuje morálne právo
identifikovať sa ako autorka tejto knihy.

Translation © Veronika Lašová, 2018
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2018

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-787-9

S láskou venujem
Jamesovi, Edovi a Alexovi.

2008

21. decembra

Laurie

Je zázrak, že ľudia, ktorí v zime cestujú mestskou hromadnou dopravou, nepodľahnú útoku premnožených baktérií a na mieste nezomrú. Posledných desať minút na mňa z každej strany niekto kašle a kýcha, a ak sa žena predo mnou ešte raz prehrabe vo vlasoch a vytrasie mojím smerom lupiny, oblejem ju zvyškom vlažnej kávy, ktorú už aj tak nedopijem, lebo v nej plávajú kúsky odlúpenej pokožky z jej hlavy.

Som taká unavená, že by som pokojne zaspala priamo tu, na poschodí natrieskaného rozheganého autobusu. Vďakabohu, že do Vianoc už nemusím pracovať. Som presvedčená, že môj mozog a moje telo by za tým otrasným recepčným pultom nevydržali už ani zmenu. Hoteloví hostia sa možno kochajú pohľadom na peknú výzdobu z girland a zo svetielok, ale z opačnej strany vyzerá recepcia ako špinavá chladná diera. Spím s otvorenými očami. Zajtra sa vraciam do útulného, dobre známeho domu mojich rodičov, ktorý vo mne zakaždým vyvoláva nostalgiu, a až do nového roka sa z neho nechystám vystrčiť nos. Vždy keď Londýn na chvíľu vymením za pokojný život na okraji Birminghamu, zmocní sa ma pocit, že sa zastavil čas. Detská izba ma upokojuje, hoci na detstvo nemám iba radostné spomienky. Aj tie najšťastnejšie rodiny totiž postihujú tragédie a môžem otvorene vyhlásiť, že naša tragédia prišla predčasne a hlboko nás zasiahla. O tom však nechcem hovoriť, lebo Vianoce by mali byť časom nádeje, lásky a, čo ma momentálne láka najviac, spánku. Do sýtosti sa vyspím, potom sa s bratom Darylom a s jeho priateľkou Annou začneme pretekať, kto sa napchá väčším množstvom koláčov, a nakoniec si pustíme kopu

prehnane sentimentálnych vianočných filmov. Nikdy nie som natoľko uťahaná, žeby som sa nevládala pozerať na chudáka, ktorý stojí vonku v zime pred domom svojho najlepšieho priateľa a jeho manželke pomocou popísaných výkresov mlčky vyznáva, že jeho rozorvané srdce ju bude navždy milovať. Hoci... je to vôbec romantické? Neviem. Teda sčasti áno, je to gýčová romantika, ale zároveň to znamená, že ten muž je najmizernejší priateľ na svete.

Rozhodla som sa, že z baktérií v autobuse si už nebudem robiť ťažkú hlavu. Nepochybne som ich vdýchla toľko, že ak by veľmi chceli, boli by ma už dávno zabili. Čelom sa opriem o zarosené okno a vyzriem na Camden High Street, ktorá sa ligoce v žiare vianočných ozdôb a rozsvietených dusných výkladov s tovarom od výmyslu sveta: ponúkajú všetko od kožených búnd až po gýčovité londýnske suveníry. Ešte nie sú ani štyri hodiny popoludní, no na mesto už padá súmrak. Vlastne mám pocit, že dnes celý deň poriadne nevyšlo slnko.

Odraz v okne mi vraví, že by som si z vlasov mala sňať nevkusnú čelenku so svätožiarou z vianočných lamiet, ktorú mi vnútila tá krava vedúca, lebo vyzerám, akoby som sa chystala na konkurz do besiedky nejakej základnej školy, kde by som chcela stvárniť archanjela Gabriela, je mi to však ukradnuté. V tomto autobuse navyše nikoho netrápi, čo mám na hlave. Ani muža v premočenej vetrovke, ktorý sedí vedľa mňa, zaberá aj moju polovicu sedadla a podriemkava nad včerajšími novinami, ani bandu hlučných školákov na zadných sedadlách a určite ani ženu s lupinami a ligotavými náušnicami v tvare snehových vločiek. Ich výber mi pripadá viac než ironický. Keby som bola bezcitná beštia, možno by som ju poklopkala po pleci a poradila by som jej, aby ich nenosila, lebo pútajú pozornosť na snehovú búrku odumretých častí jej kože, ktorá vypukne vždy, keď potrasie hlavou. Ešteže nie som beštia. Alebo možno som, aj keď iba v duchu. Lenže to sme zrejme všetci.

Panebože, na koľkých zastávkach plánuje ten autobus ešte zastaviť? Už teraz je plnší ako vagón na prevážanie dobytka, a to ma od bytu delí niekoľko kilometrov.

No tak, pomyslím si. *Pohni sa! Odvez ma domov!* Hoci teraz, keď moja spolubývajúca Sarah odišla na sviatky k rodičom, bude domov pomerne ponuré miesto. *Vydrž ešte deň a tiež odtiaľto vypadneš*, utešujem sa.

Na konci ulice autobus s trhnutím zastaví. Sledujem, ako sa z neho spustí lavína cestujúcich a predrie sa pomedzi dav čakajúcich, ktorí sa zasa snažia čím skôr natlačiť dnu. Mám pocit, akoby som sa dívala na pokus o zápis do knihy rekordov, kde sa čo najviac ľudí pokúša vtesnať do čo najmenšieho priestoru.

Pod strieškou autobusovej zastávky sedí na sklápacom sedadle mladý muž. Zrejme nečaká na náš spoj, lebo je zahĺbený do knihy, ktorú drží v rukách. Upúta moju pozornosť, lebo vyzerá, že vôbec nevníma strkanie a štuchanie, ktoré sa odohráva priamo pred ním. Pripomína mi to jeden z tých prepracovaných filmových efektov, keď hlavný hrdina pokojne sedí a okolo neho obrovskou rýchlosťou a trochu rozmazane plynie svet.

Nevidím mu do tváre. Vlasy má dlhšie, sú špinavej blond farby. Keď ešte trochu dorastú, pravdepodobne sa mu zvlnia. Obliekol si tmavomodrý vlnený námornícky kabát a okolo krku si uviazal ručne pletený šál, ktorý v porovnaní so zvyškom jeho módneho oblečenia – s tmavými obtiahnutými džínsami a s čižmami – pôsobí prekvapujúco gýčovo. Sústredí sa iba na knihu. Prižmúrim oči, nakloním hlavu a rukávom kabáta utriem zarosené okno, aby som zistila, čo číta.

Neviem, či periférnym videním zachytí pohyb mojej ruky po skle, alebo ho vyruší odlesk náušníc cestujúcej s lupinami, ale odrazu zdvihne hlavu, niekoľko ráz zažmurká a pohľad zabodne do môjho okna. *Priamo do mňa*.

Uprene sa na seba pozrieme. Nedokážem od neho odtrhnúť zrak. Cítim, že sa mi chvejú pery, akoby som chcela niečo

povedať, a náhle sa ma zmocní silné presvedčenie, že musím okamžite vystúpiť. Zachváti ma nutkanie vybehnúť von a pristúpiť k nemu, no neurobím to. Nepohnem ani prstom, lebo viem, že nemám šancu pretlačiť sa cez ospalého spolusediaceho v premočenej vetrovke ani cez natrieskaný autobus skôr, ako znova vyrazí. V zlomku sekundy sa rozhodnem, že zostanem sedieť a radšej sa žiadostivým pohľadom pokúsim neznámeho mladíka presvedčiť, aby nastúpil.

Nevyzerá ako filmová hviezda ani ako klasický krásavec, ale vyžaruje z neho aura nedbalej elegancie, ktorá ma nesmierne priťahuje. Jeho šarm spočíva aj v tom, že si neuvedomuje, aký je atraktívny. Z autobusu mu nevidím dobre do očí. Tipujem, že sú zelené. Alebo modré.

Teraz príde to najdôležitejšie. Možno si robím falošné nádeje, no zdá sa mi, že rovnaké myšlienky prebleskujú mysľou aj jemu. Akoby nás súčasne zasiahol neviditeľný rozvetvený blesk. Vyčítam mu to z vytreštených očí, z ktorých sála úprimný šok. Udivene zažmurká, ako keď na ulici náhodou stretnete najlepšieho kamaráta z detstva, ktorého ste roky nevideli, a nemôžete uveriť, že to je skutočne on.

Mám pocit, že pohľadom ma zdraví, zároveň volá: *Panebože, naozaj si to ty!* a hneď nato: *Veľmi ma teší, že ťa vidím!*

Letmo sa pozrie na čoraz kratší rad cestujúcich, ktorí nastupujú do autobusu, potom sa znova zahľadí na mňa. Pripadám si, akoby som v duchu počula myšlienky, ktoré mu víria v hlave. Premýšľa, či by nebolo bláznivé naskočiť do autobusu. Uvažuje, ako by sa mi prihovoril, keby nás už neoddeľovalo sklo a zástup, či by sa necítil hlúpo, keby vybehol po schodoch a pristúpil ku mne.

Nie, uisťujem ho v duchu. *Nie, necítil by si sa hlúpo. Nedovolila by som ti to. Na čo čakáš? Nastúp do toho sprostého autobusu!* Pozrie sa mi do očí a potom sa mu plné pery pomaly roztiahnu do úsmevu. Vyzerá, že ho nemôže potlačiť. Od radosti sa mi zatočí hlava a ani si neuvedomím, že sa tiež usmievam. Ani ja si nemôžem pomôcť.

Prosím, poď sem, nastúp!

Náhle sa rozhodne, zabuchne knihu a strčí ju do ruksaka, ktorý má položený na zemi medzi nohami. Vykročí vpred. Zadržím dych a dlaň pritisnem na okno. Mlčky ho posúrim, hoci počujem odporný sykot zatvárania dverí, a cítim, že vodič uvoľňuje ručnú brzdu.

Mám chuť zrevať: *Nie! Nie! Preboha, neopováž sa odísť! Sú predsa Vianoce!* Autobus sa však zaradí do premávky a naberie rýchlosť. Neznámy zastane a so zatajeným dychom hľadí, ako odchádzame. Zbadám, ako mu svetlo v očiach pohasína, a keďže sú Vianoce a práve som sa beznádejne zamilovala do mladíka na autobusovej zastávke, pošlem mu nešťastný vzdušný bozk a čelom sa opriem o sklo. Nespúšťam z neho zrak, kým nezmizne z dohľadu.

Vtom si uvedomím, že je nadobro preč. Dokelu! Prečo som cestujúcemu, ktorý drieme vedľa mňa, nevytrhla z rúk noviny a nenapísala na ne odkaz? Mohla som to spraviť! Alebo som na zahmlené okno mala prstom napísať svoje telefónne číslo. Mala som otvoriť maličké okno a vykríknuť svoje meno a adresu. Napadá mi množstvo krokov, ktoré som mohla a mala podniknúť, no vtedy som nepomyslela ani na jeden, lebo som z neznámeho skrátka nevedela odtrhnúť zrak.

Ak nás niekto sledoval, asi si pomyslel, že sa díva na šesťdesiatsekundovú scénu z nemého oscarového filmu. Od dnešného dňa budem na otázku, či som zažila lásku na prvý pohľad, odpovedať, že áno, v jednu nádhernú minútu dvadsiateho prvého decembra roku dvetisícosem.

2009

Novoročné predsavzatia

Tento rok si síce dávam iba dve predsavzatia, ale sú veľkolepé, odvážne a výnimočné.

1. Nájdem neznámeho z autobusovej zastávky.
2. Nájdem si prvé poriadne zamestnanie v žurnalistike.

Dofrasa! Prečo som ich nepoznačila ceruzou? Mohla by som ich vygumovať a napísať v opačnom poradí. Ideálne by bolo, keby som si najskôr našla prácu v špičkovom časopise a potom by som v bistre natrafila na neznámeho zo zástavky. Predstavujem si, ako platím za prehnane zdravý obed a len čo sa otočím, aby som si pohľadala miesto, vrazí do mňa a tácku s jedlom mi nechtiac vyrazí z rúk. Keď sa na mňa napokon pozrie, prekvapene zalapá po dychu: „Ach, tu si! Konečne!"

Potom by sme sa vykašľali na obed a radšej by sme išli na prechádzku do parku. Na hlad by sme ani nepomysleli, lebo sme práve našli lásku svojho života!

Fajn, to je všetko. Držte mi palce.

20. marca

Laurie

„Nie je to on? Vyzerá, že pravidelne cestuje autobusom."

Pohľadom prebehnem po bare, ktorý je preplnený ako každý piatok večer, a obzriem sa tým istým smerom čo Sarah. Odkedy sme si v januári vymenili zážitky z Vianoc, robievame to zakaždým, keď ideme von. Prezeráme si mužské tváre a hľadáme chalana z autobusu. Tak ho pomenovala Sarah. Z jej rozprávania som usúdila, že v Yorku strávila oveľa divokejšie sviatky ako ja v Birminghame, keďže som väčšinu dní presedela v pohodlných papučiach obklopená jedlom. Do uzimeného Londýna sme sa však obe vrátili s rovnakou novoročnou depresiou. Podelila som sa s ňou o tragický príbeh autobusovej lásky na prvý pohľad a hneď som to oľutovala. Niežeby som Sarah nedôverovala. Ide skôr o to, že teraz je chalanom z autobusu posadnutá viac ako ja, a to je čo povedať, lebo ja z neho šaliem.

„Ktorého máš na mysli?" zamračím sa na dav, ktorý tvoria najmä zátylky cudzích ľudí.

Sarah pokrčí nos a zamyslí sa, ako by ho najlepšie opísala. „Toho v prostriedku. Stojí vedľa baby v modrých šatách."

Ju si všimnem skôr. Keď pohodí hlavou a zvonivo sa zasmeje na niečom, čo jej povedal, od závoja dokonale rovných blonďavých vlasov sa jej odrazí svetlo.

Výška by sedela. Nosí podobný účes a dokonca aj tvar jeho pliec v tmavej košeli mi pripadá až šokujúco povedomý. Môže to byť ktokoľvek, aj chalan z autobusu. Čím dlhšie naňho hľadím, tým intenzívnejší sa ma zmocňuje pocit, že naše pátranie sa skončilo.

„Čo ja viem," odvetím a zadržím dych, lebo tak blízko k pravde sme dosiaľ neboli. Opisovala som ho už toľko ráz, že by ma

neprekvapovalo, keby ho Sarah poznala lepšie ako ja. Chcem si ho poriadne obzrieť. Vlastne sa už-už pohnem jeho smerom, ale Sarah ma chytí za ruku a zadrží ma, lebo sa práve sklonil k blondínke a pobozkal ju. V okamihu sa stane mojou najväčšou nepriateľkou.

Panebože! Naozaj sa mi zdá, že to je on! Nie! Takto to nemá byť! Každý večer pred spaním si v hlave premietam rôzne varianty tejto scény a nikdy, opakujem, nikdy sa nekončia takto! Raz si predstavujem, že sa baví v bare so skupinkou priateľov, inokedy sedí sám v kaviarni a číta knihu. Nikdy ho však nevidím v spoločnosti svetlovlasej priateľky, s ktorou sa nežne cukruje!

„Dofrasa!" zamrmle Sarah a strčí mi do ruky víno. Sledujeme, ako sa bozkávajú. A bozkávajú. Panebože, dnešní zaľúbenci v sebe nemajú kúska hanby! Teraz jej rukou hladí chrbát a skĺzne až na zadok, čím výrazne prekročí hranicu slušného správania v preplnenom klube. „To si nechajte na doma!" zavrčí Sarah. „Lu, aj tak nie je tvoj typ."

Som zdrvená. Otriaslo to mnou natoľko, že do hrdla si bez rozmyslu nalejem celý pohár chladeného vína. Strasiem sa.

„Poďme preč," poprosím ju so slzami na krajíčku. Vtom sa dobozkávajú. Blondína si napraví šaty, on jej niečo pošepká, potom sa otočí a vykročí rovno k nám.

Keď prejde popri nás, zo srdca mi spadne kameň a od úľavy sa takmer rozosmejem.

„To nie je on," zašepkám. „Ani náhodou sa naňho nepodobá!"

Sarah zagúľa očami a zhlboka si vydýchne. „Panebože, ale mi odľahlo! Je odporne slizký. Mala som sto chutí ho potknúť."

Nečudujem sa. Chlap, ktorý pred chvíľou šuchtavým krokom prešiel popri nás, pôsobil nesmierne arogantne. Kým kráčal k toaletám, so samoľúbym úškrnom si chrbtom ruky zotrel z úst červený rúž svojej priateľky.

Bože, potrebujem sa napiť! Chalana z autobusu hľadám už tri mesiace. Dúfam, že ho čo najskôr nájdem, lebo skončím na protialkoholickom liečení.